

Nr 14.

Ankom till riksdagens kansli den 6 mars 1945 kl. 5 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående utsträckt tillämpning av lagen den 4 juni 1943 (nr 274) om förlängd giltighetstid för ränte- och utdelningskuponger, m. m.

Genom en den 9 februari 1945 dagtecknad, till lagutskott hänvisad proposition, nr 71, vilken behandlats av första lagutskottet, har Kungl. Maj:t under återopande av propositionen bilagda, i statsrådet och lagrådet förda protokoll föreslagit riksdagen att antaga följande vid propositionen fogade förslag till

1) Lag

angående utsträckt tillämpning av lagen den 4 juni 1943 (nr 274) om förlängd giltighetstid för ränte- och utdelningskuponger.

Härigenom förordnas, att den i lagen den 4 juni 1943 om förlängd giltighetstid för ränte- och utdelningskuponger¹ stadgade giltighetstiden för kupong, som där avses, skall utsträckas till och med den 30 juni 1946.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling.

2) Lag

angående fortsatt giltighet av lagen den 4 juni 1943 (nr 275) om förlängning i särskilt fall av tiden för rätt att lyfta utdelning i konkurs.

Härigenom förordnas, att lagen den 4 juni 1943 om förlängning i särskilt fall av tiden för rätt att lyfta utdelning i konkurs, vilken enligt lag den 17 mars 1944 (nr 107) gäller till och med den 30 juni 1945, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1946.

I anledning av de svårigheter, som på grund av krigsförhållandena uppstått för åtskilliga fordringshavare, särskilt utländska sådana, att inom vederbörlig tid bevaka vissa svenska fordringsanspråk, antogos vid 1943 års riksdag lagen den 4 juni 1943 (nr 274) om förlängd giltighetstid för ränte- och utdelningskuponger samt lagen den 4 juni 1943 (nr 275) om förlängning i särskilt fall av tiden för rätt att lyfta utdelning i konkurs.

¹ Jfr SFS 1944:10.

Genom förstnämnda lag har föreskrivits, att ränte- eller utdelningskupong som avses i 25 § lagen om skuldebrev, ändå att den ej företes till inlösen inom där angiven tid, icke skall upphöra att gälla före den 1 juli 1944. Vad som sålunda stadgats skall ej äga tillämpning, där den i nämnda lagrum angivna tiden gått till ända före lagens ikraftträdande. Genom lag den 17 mars 1944 (nr 106) har förordnats, att den i 1943 års lag stadgade giltighetstiden för kupong, som där avses, skall utsträckas till och med den 30 juni 1945.

Enligt lagen den 4 juni 1943 (nr 275) om förlängning i särskilt fall av tiden för rätt att lyfta utdelning i konkurs har Kungl. Maj:t erhållit befogenhet att, där på grund av förhållanden, som föranletts av krig, svårighet föreligger för borgenärer i konkurs att inom tid som angives i 148 a § konkurslagen anmäla sig att lyfta utdelning i konkursen, meddela förordnande om förlängning av nämnda tid för borgenärerna i konkursen. Denna lag, som ursprungligen gällde till och med den 30 juni 1944, erhöll genom lag den 17 mars 1944 (nr 107) förlängd giltighet till och med den 30 juni 1945. Med stöd av densamma har genom kungörelser den 4 juni 1943 (nr 276) och den 17 mars 1944 (nr 108) om förlängning av tiden för rätt att lyfta utdelning i aktiebolaget Kreuger & Tolls konkurs föreskrivits, att den tid, inom vilken borgenär i bolagets konkurs äger anmäla sig att lyfta utdelning i konkursen, icke på grund av stadgandet i 148 a § konkurslagen skall utgå före den 1 juli 1945.

I propositionen anför *föredragande departementschefen, statsrådet Bergquist*, följande.

Beträffande lagen om förlängd giltighetstid för ränte- och utdelningskuponger framhöll jag vid anmälan år 1943 av förslaget till lagen, att den däri angivna slutdagen för kupongernas giltighet, om så visade sig erforderligt, borde framflyttas. Då de förhållanden, som föranlett lagens antagande, alltjämt äro för handen, torde i enlighet härmed giltighetstiden för kuponger, som avses i lagen, böra utsträckas, förslagsvis till och med den 30 juni 1946.

Giltighetstiden för lagen om förlängning i särskilt fall av tiden för rätt att lyfta utdelning i konkurs torde av samma skäl böra utsträckas, likaledes till och med den 30 juni 1946.

Lagrådet har lämnat förslagen utan erinran.

Utskottet.

Utskottet har icke funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får alltså hemställa,

att förevarande proposition, nr 71, måtte av riksdagen bifallas.

Stockholm den 6 mars 1945.

På första lagutskottets vägnar:

K. SCHLYTER.

Närvarande: Se under utlåtandet nr 11.